

ת"פ 64890/10/21 - מדינת ישראל נגד בוריס מושייב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 64890-10-21 מדינת ישראל נ' מושייב

המאשימה

הנאשם

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר
בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד לינור מימון
נגד
בוריס מושייב
ע"י ב"כ עו"ד ירוסלב מץ

הכרעת דין

בית המשפט מודיע על זיכוי הנאשם.

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382 א (א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 15.7.2021 הגיע הנאשם עם אמו לשם קבלת טיפול בקופת חולים. בנסיבות אלה, צעק הנאשם על אחות במקום והתלונן על הטיפול באמו. בהמשך, פנתה האחיות אוסנת יונסוב (להלן: "**המתלוננת**") לנאשם בכדי לעזור לו, ובתגובה תקף אותה הנאשם בכך שהכה בה באמצעות אגרוף ידו הימנית למרפק ידה השמאלית. המתלוננת שאלה את הנאשם לפרש מעשיו, ובתגובה תקף אותה הנאשם פעם נוספת בכך שדחף אותה באמצעות ידו הימנית על עבר הקיר.

2. הנאשם הודה בעובדות המיוחסות לו, אך טען באמצעות בא כוחו כי עומדת לו הגנת זוטי דברים. ב"כ הנאשם ביקש תחילה להגיש סרטון המתעד את האירוע, וזאת לשם בחינת השאלה האם מדובר במעשה קל ערך. ב"כ המאשימה התנגדה לכך תוך טענה כי הדבר חורג מסדרי הדין, וביקשה לעבור לשלב הטיעונים לעונש. לאחר שבית המשפט קבע כי עליו להיחשף לחומרי חקירה על מנת להכריע בסוגית הגנת זוטי דברים שהעלה ב"כ הנאשם, במיוחד לאור בקשתו להציג סרטון המתעד את המקרה, ביקשה ב"כ המאשימה לזמן את המתלוננת למתן עדות בבית המשפט על מנת שבית המשפט יתרשם מתוצאות המעשים והנזקים. לאחר מספר נסיונות מצד בית המשפט לקבל מענה מב"כ המאשימה האם ידוע לה על נזקים שנגרמו למתלוננת, נסיונות שלא צלחו (עמ' 10 לפרוט') - נקבע כי המתלוננת לא תזומן למתן עדות. עוד נקבע, כי כל צד רשאי להגיש ראיות מתיק החקירה, על מנת לבסס

את טיעוניו בסוגית הגנת זוטי הדברים.

לפיכך, הוגשו הראיות הבאות:

הצדדים הגישו את הסרטון המתעד את האירוע; ב"כ המאשימה הגישה את הודעת האחות אולגה מקסימוב (להלן: "האחות אולגה") וכן שני דוחות פעולה; ב"כ הנאשם הגיש שתי הודעות של הנאשם וכן את הודעת המתלוננת.

תמצית טיעוני הצדדים

3. ב"כ הנאשם טען כי במקרה זה אין מקום להטביע אות קין פלילי על מצחו של הנאשם. לדבריו, על אף שהתקיימו כל יסודות העבירה הפלילית, הרי שטיב המעשה, נסיבותיו והאינטרס הציבורי, כל כך זניחים עד שיש לקבל את הגנת זוטי הדברים. ב"כ הנאשם נימק כך את טיעונו: ביחס לטיב המעשה - מדובר במכה קלה ביד ובדחיפה לאחר מכן; לגבי נסיבות ביצוע העבירה - הנאשם בן 72 הגיע לקופת חולים עם אמו בת ה- 92 אותה הוא סועד בשנים האחרונות, לשם ביצוע בדיקת דם, וחש כי האחיות אינן מוכנות לטפל באמו בשל תחושת גועל ממנה (לביסוס טענה זו היפנה לדברים העולים מדו"חות הפעולה של השוטרים שהגיעו למקום ומהודעת עדת התביעה אולגה מקסימוב); תוצאות המעשה - לא נגרם למתלוננת נזק פיזי ואין ראיות לנזקים אחרים שנגרמו לה; היבט האינטרס הציבורי - יש בהחלט מקום להגן על שלומם ועל בריאותם של עובדי הציבור, אך את האינטרס הציבורי יש לבחון בצורה רחבה יותר המבטאת גם את האינטרס של הנאשם העומד לדין, במיוחד לאור הנסיבות העולות מצפיה בתיעוד המקרה.

ב"כ הנאשם הגיש פסיקה לשם ביסוס טיעונו.

4. ב"כ המאשימה טענה כי המקרה אינו עומד בתנאים המצטברים הנדרשים לשם קבלת טענת הגנת זוטי דברים, אשר הנטל להוכחתם רובץ על כתפי הנאשם: לעניין טיב המעשה - טענה כי מדובר בעבירת אלימות שאינה קלת ערך, במיוחד כשמדובר בשני אירועי תקיפה המתוארים בכתב האישום; לגבי נסיבות המעשה - ציינה כי מדובר בעובדת ציבור אשר הותקפה באמצעות אגרופ וכן פעם נוספת בדרך של דחיפה. בנוסף, מדובר בהתנהלות חוזרת ונשנית מצד הנאשם, כפי שעולה מעדות האחות אולגה (ת/1 ש' 10); באשר לתוצאות המעשה - הפנתה לעדות המתלוננת כי אחזה בידה מרוב כאב. ב"כ המאשימה הוסיפה כי תקיפת עובד ציבור במהלך מילוי תפקידו כרוכה בהשפלה אישית; ביחס לתנאי הרביעי - טענה כי תנאי זה הוא בעל המשקל הכבד ביותר. לטענתה, במקרה הנדון קיים אינטרס ציבורי ממשי ומובהק מאחר ומדובר בעבירת אלימות כלפי עובדת הממלאת תפקיד ציבורי, וכן בהתחשב בהתנהגותו החוזרת של הנאשם. לפיכך, עתרה לדחות את טענת הגנת זוטי הדברים.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה לשם תמיכה בטיעוניה.

דין והכרעה

עמוד 2

5. המעשים בהם הודה הנאשם מקימים את יסודות עבירת תקיפת עובד ציבור. לפיכך, הדיון יעסוק באופן ממוקד בשאלה האם מקרה זה חוסה תחת הגנת זוטי דברים.

טענת זוטי הדברים מהווה סייג לאחריות פלילית, בהתאם להוראת סעיף 34 י"ז לחוק העונשין, זאת כאשר **"לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך"**.

הפסיקה פירשה הגנה זו ככוללת ארבעה תנאים מצטברים, לגביהם **"הגישה הרווחת היא כי משקלו של התנאי האחרון, בדבר האינטרס הציבורי, רב מזה של השאר"** (ע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ פ"ד ס(2) 147, 120 (2005) (להלן: **"ענין אריאל הנדסה"**); בנוסף, ראוי' קדמי **על הדין בפלילים** חלק ראשון, 556 (תשס"ה)). עוד נקבע, כי בין מכלול השיקולים ניתן לבחון אף את נסיבותיו האישיות של מבצע המעשה, העשויות להשפיע על מסקנה לפיה הרשעה לא תשרת כל מטרה ראויה (ענין אריאל הנדסה, 148-149). קבלת סייג זוטי הדברים אפשרית לאחר בחינת התנאים שפורטו, בעקבותיה **"עשוי השופט להגיע לכלל מסקנה אם אכן הדברים אמורים בעבירה מבחינה טכנית פורמלית אשר מבחינה מהותית מתאים לה הכלל של 'העדר ענין לציבור'..."** (ע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' עזיזיאן, פ"ד נג(5) 748, 761, פסק דינו של כב' השופט מ' אילן (1999) (להלן: **"ענין עזיזיאן"**). אותו 'ענין לציבור' הוגדר כ**"מידה מזערית של סכנה לציבור"**, אשר ככל שזו אינה קיימת- יקום הסייג (ענין אריאל הנדסה, 149).

6. המסד עליו נשענת הגנת זוטי הדברים היא העובדה שעל מנת להטיל כתם פלילי במעשה מסוים, עליו לעמוד ברף מינימלי אנטי חברתי המאפיין עבירה פלילית:

"הרעיון הניצב ביסודו של הסייג הוא שהחוק אינו עוסק בזוטות (De Minimis Non Curat Lex), וכלשון דברי ההסבר להצעת החוק, עיקרו בהנחה, כי: "...השתבצותו הפורמלית של מעשה בהוראה חקוקה, המגדירה עבירה פלילית פלונית, כשלעצמה, אינה מוכיחה בהכרח שיש באותו מעשה לפחות מינימום של אנטי-חברתיות האופיינית לעבירה פלילית. הכלל שלפיו הוראה כאמור לא נועדה לזוטי דברים, בא לנגוס מן ההיקף הפורמלי של תחום ההסדרה של נורמה אוסרת, את הרובד התחתון שאינו שייך לה מבחינה עניינית" (הצעת חוק העונשין (חלק מקדמי וחלק כללי), תשנ"ב-1992, ה"ח 115, 139)"
(ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' איתמר בורוביץ' ואח', פ"ד נט(6) 776, 936 (2005)).

לפיכך, אין די בבחינת סוג העבירה בלבד או בתיאור תמציתי של המעשה. יש לבחון את נסיבותיו של כל מקרה ומקרה, על מנת לשקול האם הוא מקים את רף החומרה הנדרש כדי להיכנס בגדרה של **"עבירה פלילית"** או שמא מדובר בזוטי דברים:

"כפי שמצינו לא ניתן לערוך מראש רשימה סגורה ומפורטת של המקרים הראויים להיכנס בד' אמותיה של ההגנה דנן, קרי מקרים הנמצאים 'מתחת לאותו סף של חומרה ואנטי חברתיות', אלא יש לבחון כל מקרה לפי נסיבותיו"
(ענין עזיזיאן, 761-762. ההדגשה אינה במקור).

לאור חשיבות בחינת נסיבות המקרה, תוך דגש על כך שמקרה זה תועד במצלמת אבטחה, נקבע כי כל צד יגיש ראיות התומכות בטיעוניו.

7. בהתאם לראיות שהוגשו, אתייחס להלן לנסיבות המעשה אשר ישמשו כתשתית לבחינת תחולתה של הגנת זוטי דברים. תחילה, אפרט את הרקע כפי שעולה מהראיות שהוגשו. בהתאם להודעתה של האחות אולגה (1/ת) הנאשם הגיע לסניף קופת חולים עם אמו, אותה ליווה לשם קבלת טיפול. כשסימנה לנאשם להיכנס לחדר אחר, סבר הנאשם כי היא "נגעלת" לטפל באמו ולכן החל להשתולל כי הוא רוצה לקבל טיפול אצלה בלבד. בהמשך, יצאה המתלוננת מחדרה על מנת "לבדוק את הענין" (נ/3). לטענת המתלוננת, היא החלה לשאול את הנאשם מה קרה והוא צעק לעברה שעושים לו "בכוונה" ואף אמר לאמו ש"לא רוצה לקבל אותה בגלל שהיא נגעלת ממנה" (נ/3, עמ' 2 ש' 1). המתלוננת טענה כי בשלב זה התקרבה אל הנאשם על מנת לדבר אתו ולהרגיעו אולם הנאשם הכה באגרוף במרפק ידה וכששאלה אותו מדוע עשה זאת הוא דחף אותה (נ/3, עמ' 2 ש' 2).

צפיה בתיעוד האירוע מתוך מצלמת אבטחה, מעלה את הנתונים הבאים: הנאשם נראה עומד בסמוך לאמו, היושבת בכיסא גלגלים, כאשר ידו השמאלית אוחזת בכיסא הגלגלים ואילו ידו הימנית מונפת באוויר תוך כדי דין ודברים עם אחות העומדת למולו בכניסה לחדר אחיות. בהמשך, המתלוננת נראית יוצאת מחדר סמוך, מתקרבת אל הנאשם ומושיטה את ידה לעברו. בשלב זה, הנאשם נראה הודף את ידה, תוך ניהול דין ודברים ביניהם, ומיד בהמשך - הנאשם נראה מצביע לעבר חדרה של המתלוננת ושב ודוחף את ידה. בהמשך, הנאשם נראה מסובב את כסא הגלגלים, משוחח עם אמו בעוד המתלוננת נותרת לעמוד במקום, ולבסוף - הנאשם נראה עוזב את המקום עם אמו.

ניכר במהלך צפיה בתיעוד כי אין מדובר באלימות בעוצמה גבוהה, כאשר הנאשם למעשה הדף את ידה של המתלוננת שהושטה לעברו. ניתן לראות היטב כי כתוצאה מאותה אלימות ידה השמאלית של המתלוננת נהדפה, אולם היא נותרה לעמוד במקומה.

נסיבות המעשה, טיבו של המעשה ותוצאותיו

8. בנסיבות המקרה, שלושת התנאים של נסיבות המעשה, טיבו ותוצאותיו, מהווים חלק ממסכת של אירוע מינורי, לגביו קיים ספק רב האם מקים את הרף הפלילי הנדרש מבחינה מהותית לשם הרשעה. אין מדובר באירוע אלימות מתוכנן, אלא בתגובה ספונטנית של נאשם מבוגר, המטפל באמו הקשישה והגיע אתה לצורך קבלת טיפול בקופת חולים. הנאשם טעה לחשוב כי האחות אולגה מסרבת לטפל באמו, חש כי הדבר נובע מרתיעה ממנה, ולכן הרים את קולו אולם לא נקט באלימות פיזית בשלב זה. בנסיבות אלה הגיעה לעבר הנאשם המתלוננת, אשר עבדה במקום כאחות, וניסתה להרגיעו. לפיכך, הושיטה את ידה לעברו. ניתן להבחין בסרטון כי ידה של המתלוננת הושטה באופן קרוב ביותר אל גופו של הנאשם. בתגובה, הפעיל הנאשם כח פיזי כנגד ידה של המתלוננת בדרך של אגרוף למרפקה, אולם מדובר בכח מינורי שגרם לדחיפת היד בלבד. מיד בהמשך, שב הנאשם והדף את ידה של המתלוננת. לאחר מכן, סובב הנאשם את כסא הגלגלים, שוחח מעט עם אמו ועזב אתה את המקום. יש עוד להתייחס לרקע לפיו סבר הנאשם כי האחות אולגה, ממנה ביקש כי תטפל באמו, דחתה את בקשתו בשל תחושת "גועל" מפניה. בנוסף לנסיבות המעשה ועזיבת המקום לאחר האלימות הפיזית, יש לשוּב ולהדגיש את טיבה המינורי של אותה אלימות אשר התבטאה בסוג של הדיפת ידה המושטת של המתלוננת, הסתתה, תחילה באמצעות אגרוף ולאחר מכן בדחיפה. לפיכך, אף תוצאת המעשה האלים היתה מינורית, לא גרמה לנפילת המתלוננת ואף לא לתזוזתה

מהמקום בו עמדה.

שילוב נתונים אלה מותיר ספק מבוסס ומשמעותי לגבי קיום פגיעה מזערית בנורמה החברתית המוגנת או ביחס לקיומה של סכנה מזערית לציבור.

האינטרס הציבורי

9. אלימות המופנית כלפי עובדי ציבור מתאפיינת במימד של חומרה, בשל הפגיעה הקיימת בתפקוד התקין של השירות הציבורי וזאת מעבר לעצם הפגיעה הפיזית במותקף. לפיכך, ראה המחוקק להחמיר בענישה בעבירות אלה ובתי המשפט התייחסו לכך באופן דומה. פסיקת בית המשפט העליון אליה הפנתה ב"כ המאשימה מבססת סוגיה זו. יחד עם זאת, לצד המשקל שיש לתת לסוג העבירה בעת בחינת הגנת זוטי דברים, הרי שהסייג לאחריות הפלילית מתייחס ל"מעשה" ולא להוראת החיקוק שהוא מקים. בהתאם, יש לבחון האם המעשה פוגע בנורמה המוגנת ברמה המצדיקה את טיפולו של המשפט הפלילי. לפיכך, אף כאשר מדובר בעבירות חמורות, סוג העבירה כשלעצמו אינו שולל את תחולת סייג זוטי הדברים:

"...בצדק ציין חברי המשנה לנשיאה כי אין מקום לחשש בדבר "תחולת יתר" של הנורמה הפלילית (פסקה י"ט), וכי לחשש זה יש מענה בשיקול הדעת המסור לרשויות החקירה והתביעה, כמו גם בסייג לאחריות פלילית של "זוטי דברים"... ראו להדגיש כי קושי זה בהגדרת גבולות העבירה אינו ייחודי לעבירה הנדונה... והוא מתעורר בעבירות רבות נוספות, לרבות עבירות חמורות ורגישות..."
(רע"פ 8464/14 מדינת ישראל נ' ניר עזרא, פסקה 5 בפסק דינו של כב' השופט מזוז (21.12.2015).

ניתן לראות את הדרך בה יש לבחון מעשים קלי ערך, המקימים את יסודות עבירות חמורות, דרך התייחסות כב' השופט (כתוארה אז) בייניש במסגרת דיון בעבירות התעללות בקטין ותקיפת קטין אשר בוצעו על ידי אמם של שני קטינים. בית המשפט העליון התייחס לצורך בהגנה על קטינים מפני אלימות גופנית ונפשית, אולם הותיר פתח לשימוש בהגנת זוטי הדברים, בהתאם לנסיבות המעשה:

"קיימות בדין הפלילי "מסננות" מספיקות, על־מנת שמקרים קלי ערך לא יכנסו לגדרו... מצויה בדין הפלילי הגנת "זוטי דברים" (סעיף 34 לחוק העונשין), שאף בה יש כדי למנוע הטלת אחריות פלילית בשל שימוש בכוח קל ערך של הורה כלפי ילדו...לגישתי, ניתן לסמוך על המסננות שהזכרתי, שבאמצעותן לא תוטל אחריות פלילית על הורה במקרים קלי ערך שאינם מצדיקים אכיפה במסגרת דיני העונשין"
(ע"פ 4596/98 פלונית נ' מדינת

ישראל, פ"ד נד(1) 145, 187 (2000)).

באופן דומה, יש להיזהר במתן משקל לסוג העבירה כ"עבירה קלה", ולא לתת לנתון זה משקל רב בעת בחינת המעשה במסגרת סייג זוטי הדברים:

"יתרה מזאת, מידת הזהירות בהחלתו של הסייג נדרשת גם מן הטעם שמא ירוקנו מתוכן עבירות הנתפסות כ'קלות' מאחרות" (ענין אריאל הנדסה, 129).

10. לא ניתן להמעיט בחשיבות סייג זוטי הדברים כמסננת לתחולת יתר של הנורמה הפלילית, אשר בהיעדרה עלול להיפגע ערכה ההרתעתי של העבירה הפלילית. יפים לענין זה הדברים הבאים:

"קיומו של הסייג מדגיש שהמדינה מתערבת במעשיו של הפרט באמצעים פלייליים רק כאשר מדובר בהתנהגות המסכנת באופן משמעותי את ערכיה המוגנים של החברה. בהיעדר הסייג היה האיסור חל גם על השוליים התחתונים ביותר של האיסור, מצב שעשוי לעורר בציבור תהיות שמא ההתנהגות בכללותה אינה הולמת את האיסור הפליילי. וכך, הרחבת גבולות הנורמה מעבר לדרישת הפגיעה המינימלית עלולה להפחית מערכה המרתיע של העבירה הפליילית"
(ג'ודי ברודר "תיחומו של סייג זוטי הדברים לאור לשונו של סעיף 34זלחוק העונשין", מחקרי משפט כא 528, 495 (2005)).

11. בחנתי את פסקי הדין שהציגה ב"כ המאשימה, בהם נדחו טענות הגנת זוטי דברים. מדובר בפסקי דין של בתי משפט השלום, אשר ניתנו בנסיבות שונות, ולמולם הציג ב"כ הנאשם החלטות בהן התקבלה הגנה זו. בהמשך לפסקי דין אלה, אוסיף ואפנה עוד לנקודת התייחסות של ערכאות ערעור, אשר החליטו על זיכוי נאשמים בשל קבלת הגנת זוטי דברים בגין עבירות תקיפת בן זוג ותקיפת שוטר (ע"פ 1155/00 דינהרויטמן נ' מדינת ישראל (4.1.2001); עפ"ג (מחוזי מרכז) ישראל (6.10.2015); ע"פ (מחוזי חי') 1155/00 דינהרויטמן נ' מדינת ישראל (4.1.2001); עפ"ג (מחוזי מרכז) 27179-04-11 רועי לוי נ' מדינת ישראל (27.09.2011)). כל מקרה ומקרה נבחן בהתאם לנסיבותיו.

נסיבות המעשה במקרה הנדון נבחנו לעיל כחלק ממסכת המתייחסת אף לטיב המעשה ולתוצאותיו, ונמצא כי מתקיים ספק משמעותי באשר לקיומה של סכנה מזערית לציבור נוכח המעשה. בהתחשב בכך וכן בהנמקות שפורטו לגבי השפעת סוג העבירה, לא מצאתי כי העובדה שמדובר בעבירת תקיפת עובד ציבור מביאה לידי הסרת הספק בדבר קיומה של סכנה מזערית לציבור או פגיעה מזערית בנורמה המוגנת.

12. במסגרת בחינת תחולת סייג זוטי הדברים, ניתן לבחון ולתת משקל לנסיבותיו של עושה המעשה:
"...נקיטת זהירות בהחלטתו של הסייג אינה מונעת, לגישתי, פרשנות שתבחן בין מכלול השיקולים גם את נסיבותיו האישיות של המבצע. שכן, יש שהשפעתן של נסיבות אלו תשנה את התמונה מן הקצה אל הקצה, והרשעתו לאורן לא תשרת כל מטרה ראויה"
(ענין אריאל הנדסה, 129).

ב"כ המאשימה הדגישה בטיעוניה כי יש לתת משקל לדברי האחות אולגה ולפיה מדובר בהתנהלות חוזרת ונשנית מצד הנאשם. עיון בהודעת האחות אולגה (ת/1), מעלה כי אכן ציינה ש"בעבר הוא הגיע למרפאה גם עשה בלאגן ועשה נזק לדלת... לפני חצי שנה בערך" (ת/1 ש' 11). בשונה מטיעון ב"כ המאשימה, זוהי התייחסותה היחידה של האחות אולגה לגבי התנהלות בעייתית של הנאשם בעבר, ולמעשה - התייחסות יחידה בכל חומר הראיות להתנהלות עבר בעייתית מצד הנאשם כלפי עובדי ציבור או רכוש ציבורי. בחינה מדוקדקת של הודעת האחות אולגה מעלה כי לא פירטה ולא ברור מהו אותו "בלאגן" שעשה הנאשם, מהו הנזק שעשה לדלת ואף כיצד היא יודעת שהנאשם הוא שגרם לנזק. לעומת זאת, אותה אולגה פירטה בהודעתה את התנהלות הנאשם למולה:

"הוא מגיע אלי, גם תמיד מביא לי שוקולדים, מודה לי על הטיפול ואמא שלו מברכת אותי... הוא תמיד היה מרוצה מהטיפול"

(ת/ש' 8-10).

דומה כי ניתן ללמוד עוד על צירוף נסיבות המקרה וטיבו, יחד עם אופיו המוכר של הנאשם, מכך שקב"ט קופת החולים ציין בפני השוטר שהוזעק על ידו למקום, כי האחיות אינן מעוניינות בטיפול משטרתי (ת/3).

בנוסף, מדובר בנאשם בן 72, ללא כל עבר פלילי במהלך חייו, אשר ספק רב אם הרשעתו בשלב זה, בנסיבותיו המיוחדות של המקרה, תשרת אינטרס ציבורי כלשהו.

מכלול נסיבותיו של הנאשם, מצטרף כאמור לנסיבותיו המיוחדות של המעשה, כך שגורם ספק מבוסס בדבר קיום אותה פגיעה מזערית בנורמה המוגנת על מנת להכליל את המעשה בגדרה של עבירה פלילית.

בבחינת למעלה מהצורך, אזכיר מושכלות יסוד לפיהן יש לבחון את סייג זוטי הדברים כחלק מבחינת הסייגים לאחריות הפלילית. לפיכך, על הנאשם לעורר ספק סביר בלבד לגבי תחולת הגנה זו:

"נקודת המוצא הינה אפוא, כי המערערים הם הנושאים בנטל להוכיח כי אכן מדובר בזוטי דברים, כאשר החובה המוטלת עליהם היא לעורר ספק סביר (סעיף 34כב(ב) לחוק העונשין)"
(ע"פ 5672/05 טגר בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 54 (21.10.2007)).

13. לאור כל האמור לעיל, עלה בידי הנאשם לעורר ספק סביר, מבוסס ומשמעותי, לגבי השאלה האם המעשה מקים פגיעה מזערית בנורמה המוגנת או סכנה מזערית לציבור, ולפיכך עומדת לו הגנת זוטי הדברים.

בנסיבות אלה, החלטתי לזכות את הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתנה היום, י"ג כסלו תשפ"ג, 07 דצמבר 2022, במעמד הצדדים